

Kai Moltke: Også jeg kan for mit partis vedkommende tiltræde det stillede ændringsforslag. Den første del af lovforslaget er jo kun tekniske ændringer, og med de forholdsregler, der på anden måde er taget, har jeg ingen betænkeligheder ved at anbefale lovforslaget.

Boligministeren (Kaj Andresen): Jeg vil gerne takke udvalget for det arbejde, der er udført, og anbefale, at man stemmer for det ændringsforslag, jeg har stillet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget og lovforslagets tekst, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var

Anden behandling af forslag til lov om oprettelse af en centralinstitution for forsorgscentret for Fyn m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 1) findes i tidenden sp. 836, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 305).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Kaj Rasmussen: Vi er jo i den positive og meget lykkelige situation, at dette lovforslag kan vedtages enstemmigt tværs over partiskellene. Jeg tror også, at jeg kan sige, at man på Fyn glæder sig meget over det, der nu sker. De handicappedes forhold forbedres, forældre og pårørende kan, tror jeg, være tilfredse, og ikke mindst forsorgens medarbejdere får på længere sigt rigere

mulighed for at leve op til det, som disse medarbejdere meget gerne vil kunne leve op til; vi må jo desværre erkende, at de mange steder har haft meget dårlige arbejdsforhold at virke under.

Dette har vi fået konstateret ved et par besøg, bl. a. på børnehospitalet i Nyborg, men navnlig på Karens Minde her i København. På børnehospitalet i Nyborg var forholdene jo nogenlunde, men forholdene på Karens Minde, tør jeg nok sige, virkede meget deprimerende; jeg for mit vedkommende gik i hvert fald derfra med stor uro i sindet. Men jeg synes også, at man kunne gå derfra med den glade bevidsthed, at patienter og medarbejdere ret hurtigt kunne flytte over til Vangede, hvor de nu kommer til at leve og virke under helt moderne og tidssvarende forhold.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til herfra — og dér har jeg igen Karens Minde i tankerne — at udtale den største respekt og dybeste beundring for alle forsorgens medarbejdere, som mange gange under de dårligst tænkelige forhold udfører deres gerning. Jeg tror også at kunne sige, at dette lovforslag om Fyn vil bidrage til, at medarbejderne får helt anderledes gode forhold at virke under.

Når dette er sagt, vil jeg herudover sige bare to ting. For det første vil jeg pege på mindretallets indstilling. Den forekommer mig lidt uforståelig, al den stund man jo enigt i udvalget har sagt, at man i så stor udstrækning som overhovedet gør ligt bør hjælpe de forældre, som hidtil alene har påtaget sig arbejdet ved at have deres handicappede børn hjemme, ved forskellige foranstaltninger. Men vi har ikke ment det påkrævet at opstille det, jeg vil kalde en timeplan for alle de forskellige ting, som man måtte ønske at iværksætte. Vi synes, vi temmelig klart har givet udtryk for, at ved hjælpeforanstaltninger af forskellig art vil vi gerne bidrage til aflastning af den meget store byrde, som vi alle sammen føler det er for disse forældre, og derfor kan vi selvfølgelig også kun sige, at de mange forskellige ting, som man gør op fra mindretallets side, er noget, som vi i øvrigt mener er dækket ind af den flertalsindstilling, der angår dette specielle område.

Så vil jeg dernæst sige to ord om Østruplund ved Otterup. Selv om sagkundskaben

[Kaj Rasmussen.]

siger, at forholdene ikke bliver helt ideelle, er det efter min mening naturligt, at vi har truffet den beslutning at skaffe de midler, der skal til for at istandsætte Østruplund, så den kan drages ind under forsorgsarbejdet. Men jeg vil også gerne sige, at der efter mit bedste skøn intet rimeligt forhold er mellem de reparationer, der skal foretages, og omkostningerne ved at få reparationerne udført. Dette forhold mener jeg nok kan bekymre i nogen grad. Og i den sammenhæng vil jeg gerne sige, at Østruplund jo er en herregård, og det var vel nok sådan i gamle dage, at man sagde, at herremændene i almindelighed var lidt vel hårde ved befolkningen. Derfor kan jeg ikke frigøre mig for den tanke, at i den aktuelle situation, hvor det drejer sig om herregården Østruplund, er det nok arkitekterne, som har overtaget herremændens rolle. Om det kunne have været anderledes, skal jeg lade være usagt.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale, at vi vedtager lovforslaget uforandret.

Peter Larsen: Ved første behandling gav jeg udtryk for venstres velvilje med hensyn til løsningen af den store opgave, dette lovforslag er udtryk for. Vi pegede på det væsentlige i, at man inden for åndssvageforsorgen får de fornødne faciliteter til at kunne løse denne opgave, således at man også derigennem kunne fremme de moderne behandlingsmetoder, man heldigvis har set mere og mere blive bragt i anvendelse. Men vi gjorde også gældende ved den lejlighed, at 55 mill. kr. til en enkelt institution er mange penge, navnlig i en tid, hvor man må tage hensyn til den knappe investeringskapital, og derfor har vi følt det som en opgave under udvalgsarbejdet at undersøge og klarlægge forholdene med hensyn til de mange penges anvendelse.

Jeg vil gerne her ved anden behandling give udtryk for, at vi føler, at man i udvalgsbehandlingen har arbejdet grundigt og fået indsigt i mange forhold både med hensyn til det foreliggende lovforslag og med hensyn til andre sider af det arbejde, der udføres inden for åndssvageforsorgen. Derigennem har vi fået bekræftet det, vi håbede på, at man med nogenlunde sikkerhed og

tryghed kan gå ind for at bevilge de penge, som lovforslaget nævner. Vi er klar over, at det kan være svært at gå i enkeltheder i så stort et projekt som dette, men det er vor opfattelse på baggrund af det materiale, vi har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med, og på baggrund af de stedfundne samråd og de forhandlinger, der har været ført, at åndssvageforsorgen har gjort et så realistisk forarbejde både med hensyn til planlægning og projektering, at vi med nogenlunde tryghed kan gå ind for en anbefaling af sagen.

Det er helt givet, at hvis man inden for åndssvageforsorgen skal have mulighed for at skabe gode vilkår ikke alene for patienterne og deres pårørende, men også og ikke mindst for de medarbejdere, som udfører et stort arbejde i denne ofte vanskelige sags tjeneste, så må folketingset yde sit bidrag ved at skaffe dem de faciliteter, der er nødvendige. Derfor vil vi med glæde gå ind for det foreliggende lovforslag.

Det drejer sig i første række om at afhjælpe et savn for den fynske befolkning, men herigennem vil det også bidrage til, at man andre steder i landet bedre bliver i stand til at løse opgaverne.

Jeg vil i denne forbindelse udtrykke min tilfredshed med, at Østruplund nu drages ind i dette arbejde, således at man ret hurtigt kan få tilvejebragt pladser, der kan afhjælpe den mangel, der allerede eksisterer. Østruplund går nu ind i rækken af de fynske institutioner, der i fællesskab skal dække det behov, der er på dette område. Også jeg kan være enig i, at visse omkostninger synes meget store, men når dette er sagt, vil jeg gerne føje til, at det er min opfattelse, at der trods alt er tale om en god investering. Med den bygning, man nu har til rådighed, er der meget store muligheder også for en bedre udnyttelse end den, man foreløbig har planlagt, og de ydre omgivelser ved Østruplund indebærer jo også store muligheder for en udbygning med fremtiden for øje.

Jeg tror, at inddragelsen af Østruplund under åndssvageforsorgen også igennem den bedre fordeling af institutionerne i det fynske område kan åbne store muligheder for en bedre dækning af de mange vidtforegnede opgaver, som åndssvageforsorgen nu må løse.

[Peter Larsen.]

Jeg skal ikke her ved anden behandling, hvor fristende det end kunne være, gå ind i en drøftelse af de spørgsmål, som er nævnt i betænkningen vedrørende andre sider af åndssvageforsorgens arbejde. Der er mange positive træk i disse nye tanker, men jeg mener, at selv om vi her står over for en udvikling, som vi fra venstres side må stille os positivt over for, er der tale om problemer, som må drøftes, og som man ikke uden videre kan tage med ind ved gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Der er tale om helt nye veje og midler, som jeg mener må drøftes og overvejes, inden man kan tage de fornødne skridt; denne fremtidige drøftelse er vi fra venstres side positivt indstillet over for.

Nu drejer det sig om det fynske forsorgscenter, og jeg skal ganske kort slutte med at anbefale lovforslaget på venstres vegne.

Chr. R. Christensen: Allerede ved første behandling af lovforslaget havde vi indtryk af, at det var en omfattende lovgivning, vi her stod over for. Alene etableringsomkostningerne for det fynske forsorgscenter vil andrage omkring 55 mill. kr. Under udvalgsarbejdet har vi fået dette indtryk forstærket ganske overordentlig meget, idet der nu er skabt klarhed over, at driften af dette forsorgscenter nogenlunde vil fordoble udgifterne til den fynske åndssvageforsorg, idet man budgetterer med en driftsudgift på 32,6 mill. kr. Det vil sige, at man regner med, at driften af forsorgscentret vil betyde en udgift på omkring 35.000 kr. pr. barn pr. år. Dette er selv under nutidens forhold en meget anselig udgift, men vi, som har arbejdet i udvalget, har fået indtryk af, at det er nødvendigt at gennemføre en sådan ændring i de fynske forsorgsforhold, og derfor vil vi gerne medvirke til en løsning af problemet.

Vi har, som det allerede er sagt, besigtiget forskellige institutioner dels i omegnen af København, dels på Fyn, og vi er kommet til den opfattelse, at den løsning,

man her peger på, er rimelig, og at den udførelse, man har i sinde at gennemføre, må siges at være både forsvarlig, praktisk og tidssvarende uden at have luksuspræg. Den vil navnlig betyde visse arbejdsmæssige fordele for personalet, hvilket igen kan medvirke til, at man bliver bedre i stand til at få den medhjælp, der er så afgørende for, at arbejdet på disse hjem kan udføres på tilfredsstillende måde, og beholde den medhjælp, som også jeg synes udfører et i mange henseender helt beundringsværdigt arbejde, som jeg føler trang til her fra dette sted at udtrykke min anerkendelse over for. Vi kan ikke overskue enkelthederne, og det er vel heller ikke folketingets opgave; men jeg ser ikke rettere, end at vi må være med at stille bevillinger til rådighed og udtale vor tilslutning til de retningslinjer, der er trukket op.

Man har nævnt slottet Østruplund, og jeg ser en meget væsentlig fordel i at få dette inddraget i projektet, for det første fordi det hurtigt kan stå til rådighed og man hurtigt kan få en hjælp ved at tage Østruplund i brug, og dernæst fordi man kan få en forholdsvis billig etablering af det nye hjem her, selv om jeg må erkende, at det formentlig bliver driftsmæssigt noget for dyrt. Men selv om det er forholdsvis billigt at få startet her, må jeg alligevel have lov til at sige, som det er sagt tidligere, at omkostningerne ved en nødtørftig istandsættelse af Østruplund synes at være temmelig urimelige. 860.000 kr. til en nødtørftig istandsættelse af dette slot er et beløb, som det er svært for menigmand at forstå, et beløb, som har vakt almindelig forbavselse på egnen, og selv om det ved behandlingen her kun må være en enkelthed, der ikke kan få nogen til at ændre standpunkt eller ændre den opfattelse, at det er heldigt at tage Østruplund med ind, kan det ikke nægtes, at hele denne sag har givet det fynske forsorgscenter et omdømme på egnen, som gør, at respekten for statsarbejde i hvert fald ikke er vokset, snarere forringet, og jeg beder ministeren om under

[Chr. R. Christensen.]

arbejdets udførelse at have sin opmærksomhed henvendt på hele denne side af sagen.

Man har under udvalgsarbejdet i nogen grad drøftet spørgsmålet om de åndssvage børns forhold i hjemmet, og jeg er blandt dem, der holder på, at det i mange tilfælde kan være en fordel for barnet, at det kan blive i hjemmet, og at det i alle tilfælde er en fordel for staten. Når det er sådan, og når det endvidere mange gange overstiger hjemmets kræfter i det lange løb at have børn, der ikke er helt normale, gående sammen med en normal søskendeflok, vil jeg finde det rimeligt, at man, som det også er sagt i betænkningen, yder støtte til bestræbelserne for at holde disse børn i hjemmet, hvor det er muligt, og det er altså en opgave, som staten efter min formening ikke brutalt kan vise fra sig.

Men når der tales om, hvordan dette arbejde skal videreføres, og når et mindretal i betænkningen søger at vise, hvordan man kan løse dette spørgsmål, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at udvalget ikke har kompetence hertil, og at vi slet ikke har gennemdrøftet spørgsmålet i en sådan udstrækning, at udvalget med rimelighed kan pege på bestemte retningslinjer for, hvordan hele dette store og omfattende spørgsmål i fremtiden skal løses.

Jeg kan altså på det konservative folkepartis vegne anbefale lovforslaget til uændret gennemførelse.

Else-Merete Ross: På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til lovforslaget, sådan som det foreligger.

Jeg kan være ganske enig med hr. Kaj Rasmussen i, at det har undret, at der synes at være et misforhold mellem udgifterne til istandsættelser og udgifterne til arkitekt, ingeniør og konduktør, og jeg synes, det må henstilles, at man ser lidt nøjere på sådanne honorarer ved fremtidigt byggeri; de forekommer mig at være overordentlig høje.

Heldigvis er der enighed i udvalget om, at forældre, der beholder deres åndssvage børn hjemme, skal aflastes på forskellig måde for denne arbejdsbyrde. Flertallet i udvalget mente ikke, det var rigtigt at nævne, hvilke foranstaltninger vi kunne tænke os. Man mente, det var at gribe ind

i administrationen. Nu i dag siger hr. Kaj Rasmussen, at mindretallet gennem det, vi har sagt i betænkningen, giver en slags timeplan for administrationen. Jeg må dog gøre opmærksom på, at i det oprindelige udkast til betænkning stod der det afsnit, som mindretallet nu har aftrykt som sit, så det kan jo ikke være fuldkommen rigtigt at sige, som den sidste ærede ordfører gjorde, at vi overhovedet ikke har drøftet disse ting tilstrækkelig indgående. Det var mit indtryk, at vi alle havde forstået på forsorgschefen, at dette var de nye linjer, som man var interesseret i at følge.

Gennem min mindretalsudtalelse har jeg på ingen måde villet gribe ind i administrationens dispositioner. Jeg har tværtimod tænkt mig, at det kunne være en støtte for administrationen, at den, når den ønskede en hjælpeforanstaltning for disse forældre og deres børn sat i gang, vidste, at vi i folketinget var klar over, at bl. a. de foranstaltninger, jeg har peget på, ville møde forståelse. Jeg har jo ikke sagt noget som helst om, at det kun var de 4 foranstaltninger, jeg har nævnt; jeg har skrevet „bl. a.“ disse foranstaltninger. Det må sandsynligvis afhænge af de lokale forhold, hvilke hjælpeforanstaltninger man har mest behov for dér på stedet, og i øvrigt også, hvilke medhjælpere man har til at sætte foranstaltningerne i gang.

På Fyn har man kun én børnehave for åndssvage børn. På Østruplund bliver der nu plads til en børnehave yderligere for 12 børn. Det er jo ikke meget for et område på Fyns størrelse. Og en børnehave er ikke til megen nytte hverken for forældre eller børn, hvis der er lang afstand til den fra hjemmet, men det er da i hvert tilfælde et fremskridt, at vi nu får 2.

De foranstaltninger, jeg har peget på, kræver bortset fra weekendbørnehaver ikke indretning af bygninger, men forskellig uddannelse af mennesker, som kan hjælpe og oplære børnene i hjemmene. Da disse foranstaltninger nu i hvert fald i København præger åndssvageforsorgens arbejde mere og mere, har jeg ønsket at understrege det ønskelige i, at disse foranstaltninger udbygges på Fyn, samtidig med at selve åndssvageforsorgens byggeri fremmes. Vi ønsker jo at give de åndssvage en tilværelse så nær den normale som overhovedet mu-

[Elsø-Merete Ross.]

ligt. Derfor må vi også hjælpe de forældre, der netop ved at beholde børnene hjemme prøver at realisere denne idé.

Iver Poulsen: Efter den, man kan godt sige stærkt positive stilling, som de uafhængige altid har haft, når talen var om at støtte særfor sorgen og søge at indhente de forsømmelser, der her er på vor sociale lovgivnings område, kan der naturligvis ikke være nogen tvivl om, at de uafhængige, som jeg også gav udtryk for ved første behandling, meget gerne støtter det lovforslag, der her er til behandling.

Vi er jo ikke med i udvalget, men i betænkningen har jeg særligt hæftet mig ved, at udvalget har fundet omkostningerne ved reparation og istandsættelse af den ejendom, der her er tale om, ret store, og at man efter besigtigelse o. s. v. har studset over, at honorarerne til arkitekt, ingeniør og konduktør er nærmest lidt urimelige; i hvert fald udtalte den ærede konservative ordfører her for et øjeblik siden, at han fandt disse omkostninger urimelige. Jeg vil gerne spørge, om udvalget har nøjedes med at hæfte sig ved, at disse omkostninger var for store, om ikke der er foretaget en undersøgelse, som kan begrunde, at disse omkostninger har den størrelse, som de har. Nu kan jeg jo godt tænke mig, at jeg igen vil få stukket i skoene: nå ja, men så er det ikke så alvorligt ment med de uafhængiges støtte, de vil jo spare. Vi vil meget gerne udbygge åndssvagefor sorgen så hurtigt som muligt, men her som på alle andre statsområder har vi det ønske, at man skal få mest muligt ud af skatteydernes penge. Derfor vil jeg meget gerne vide, hvilke undersøgelser udvalget har ladet foretage af disse honorarer, og med hvilken begrundelse man har godkendt dem, når man, som det konservative medlem sagde, synes, de er urimelige. Ellers er det klart, at de uafhængige støtter lovforslaget.

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne takke udvalget for et meget grundigt og meget positivt arbejde for det nye forsorgscenter på Fyn. Jeg synes, det har været interessant at arbejde med på det, og jeg har glædet mig over den iver og interesse, udvalgsmedlemmerne har vist både ved de

besøg, vi har haft, og ved gennemgang af det meget materiale, vi har set på.

Jeg er også glad for, at man nu kommer med enstemmig indstilling. Det er jo en stor opgave, vi står over for: en lov, der indeholder nogle få linjer om, at vi må bruge 55 mill. kr. til et forsorgscenter, og så i øvrigt overlader til administrationen og til finansudvalget at sætte det i værk efterhånden. Men udvalget har grundigt sat sig ind i tanker og ideer, der ligger bag, og derfor tror jeg, hr. Chr. R. Christensen med rette kan sige, at der er fundet en rimelig og forsvarlig og god løsning.

Med hensyn til Østruplund vil jeg gerne, inden der går for mange rygter om det, sige, at de regler, der er fulgt med hensyn til beregninger af honorarer, er ganske i overensstemmelse med det, som dette folketing har taget stilling til tusinder af gange før. Man har fulgt de procentuelt fastlagte regler, som monopoltilsynet har fastsat for arkitekter, ingeniører og andre tilsvarende. Disse regler følges i administrationen, og hvis vi kommer til finansudvalget med spørgsmålet om byggebevillingen, så bliver det nøje iagttaget, om vi har fulgt disse regler. Jeg kan sige, at ethvert byggeforetagende forelægges boligministeriet til beregning, for man kan jo sige, at hvis man følger en procentregel, kan den i sig selv være urimelig, hvis selve byggesummen er for stor. Men denne sag har været forelagt for boligministeriet, der har godkendt forslaget, og sagen har senere været i finansudvalget, der har tiltrådt bevillingen på de 860.000 kr.

Om selve byggesagen derovre vil jeg gerne sige, at det er en fordel, at vi får dette slot. Hvis vi skal bygge helt nyt, får vi naturligvis fordel af det nye, men det vil koste 100.000 pr. plads. Her får vi plads til 30 voksne til 40.000 kr. pr. plads, og oven i handelen får vi en børnehave til 15 børn fra Odense, så rent økonomisk er det en god forretning, der er tale om her.

Jeg kunne ikke rigtig lide det billede, hr. Kaj Rasmussen brugte om gamle dage på Østruplund herregård. Der var det slotsherren, der var hård. Jeg så det for mig: ridefogden med pisken, og jeg kunne bag det se krinolinedamer. Og det bliver nu sammenlignet med arkitekterne. Jeg kunne bedre lide at bruge det billede, at

[Socialministeren.]

vi ved hjælp af nogle fornuftige arkitekter, ingeniører og håndværkere nu lægger dette gamle slot om til brug for nogle af vore handicappede medborgere, som kan få en god tilværelse dér, hvor det tidligere tyranni herskede. Det er et sundere billede for mig at se på.

Jeg vil gerne til bemærkningen fra mindretallet om, at vi skal støtte hjemmene i deres bestræbelser, når et hjem vil have barnet hjemme, sige, at jeg har ikke opfattet det som en modsætning til udvalget i øvrigt, nærmest som en understregning og fremhævelse af, at man ønsker en sådan udvikling. Fru Else-Merete Ross understregede jo også, at det skulle ske sideløbende med, at man i øvrigt udbyggede centret på Fyn. Jeg vil tro, at den bevægelse, der allerede er i gang her, i nogen grad vil komme til at gå foran det store byggeri, for det er et løbende arbejde, som er i fuld udvikling landet over, småt begyndt, men i god udvikling efterhånden som vi kan få bevillingerne dertil.

Jeg takker i øvrigt mange gange for den enstemmige tilslutning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om lønninger m. m. til folkeskolens lærere.

(Lovforslaget (nr. 147) findes i tillæg A. sp. 2107, fremsættelsen i tidenden sp. 3856).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Vi er kommet i den situation, at lærere ved de købstadordnede

skoler har et løntrin mere end de lærere, der er ansat ved de landsbymæssigt ordnede skoler. Der er utvivlsomt ingen saglig begrundelse for en sådan forskelsbehandling. Det er anført i bemærkningerne, at det ikke er mere ansvarfuldt at være lærer ved en stor skole end ved en lille skole, og det er jeg fuldstændig enig i. Ved den store skole har man dog en vis specialisering, mens man derimod ved den lille skole forlanger, at vedkommende lærer til daglig skal kunne undervise i praktisk talt alt.

På den anden side må det indrømmes, at der vel nok har været en vis forklaring på denne forskellige aflønning deri, at man ved landsbyskolerne i høj grad har haft tjenesteboliger. Og disse tjenesteboliger har man kunnet bebo for en pris, der lå langt under markedsprisen. Det er vel også af den grund, at sognerådsforeningerne har rejst problemet, som jo imidlertid ikke hører direkte ind under denne lov, eftersom den ikke siger noget om tjenesteboliger m. v. Det er dog klart, at det må ordnes, både i hvor høj grad man skal have tjenestebolig, og også hvilken betaling der skal ydes for disse tjenesteboliger, og hvilken pris der skal betales for begrebet lejeboliger. Men det er altså noget, som må og skal afgøres på anden måde. Jeg mener ikke, man skal se bort fra det, men som situationen er, er man nødt til at gennemføre den lønmæssige ligestilling mellem de to kategorier af lærere.

Jens Fraudsen: Lønmæssig ligestilling af lærerne ved landsbyskolerne og ved købstadskolerne er et ønske, som vi fra venstres side har haft og stadig har, og derfor kan vi helt i princippet gå ind for, at disse kategorier af lærere får helt lønmæssig ligestilling. Vi finder lige så lidt som hr. Holger Eriksen, at der i de krav, der stilles til disse lærere, skulle være nogen som helst begrundelse for en forskelsbehandling. Vi er altså i dette princip enig i undervisningsministerens lovforslag.

Hvad angår det, der er foreslået om den pensionsmæssige stilling, kan vi også anbefale det.

Hr. Holger Eriksen nævnte problemet om tjenesteboliger, ligesom undervisningsministeren gjorde det i sin fremsættelsestale. Disse tjenesteboliger har jo været grundel-